

veral new codes in public legal sphere, disclosed understanding of key definitions, connected with systematization, codification and consolidation of administrative legislation.

Key words: codification, administrative legislation, systematization, consolidation, code, administrative legal reform.

УДК:342.9: 349.41

Г. А. МАЙДАНЕВИЧ

*Григорій Анатолійович Майданевич, здобувач
Національного університету біоресурсів і природо-
докористування України*

ОКРЕМІ ПИТАННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ДЕЛІКТНИХ ВІДНОСИН У СФЕРІ ВИКОРИСТАННЯ ТА ОХОРОНИ ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ

Основний Закон України гарантує кожному право на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди¹. Проте, з огляду на статистичні дані, нині дані права зухвало порушуються, зокрема, з огляду на статистичні дані очевидними стає факт поширеності проявів неправомірного, шкідливого та виснажливого використання природних ресурсів². Незаконні вирубка лісів у Карпатах, видобуток бурштину на Волині, діяльність підпільних шахт для видобування вугілля на Донбасі просто вражають масштабністю, безкарністю, загрожують майбутньому України та неодмінно призведуть до екологічної катастрофи в найближчому майбутньому. Все це може говорити про відверте нівелювання законодавства з боку правопорушників, а отже, є свідченням того, що чинна нормативно-правова база не виконує покладених на неї завдань попередження правопорушень та покарання винних осіб. Тому, наразі, надзвичайно важливим є проведення аналізу сучасного нормативно-правового регулювання адміністративно-деліктних відносин у сфері використання та охорони природних ресурсів, напрацювання ефективного нормативно-правового забезпечення дієвих превентивних, каральних та виховних заходів, які могли б гарантувати конституційні права громадянам.

Окремим питанням правового регулювання як адміністративно-деліктних відносин у цілому, так і, зокрема у сфері використання та охорони природних ресурсів, було присвячено наукові праці таких вітчизняних та зарубіжних вчених-адміністративістів, як: В. Авер'янов, І. Акімова, С. Алексеєв, О. Бандурка, Ю. Битяк, В. Білоус, О. Бранчук, І. Голосніченко Є. Додін, Л. Завадська, І. Киричук, В. Курило, Т. Коломоєць, В. Колпаков, І. Тарасов, В. Шкарупа, О. Шем'яков, Є. Шульга.

Адміністративно-деліктні відносини не є новим типом суспільних відносин, свідченням цього є широкий законодавчий масив, що покликаний регулювати даний вид суспільних відносин, де основний акт КУпАП давно втратив власну монополію на віднесення тих чи інших протиправних дій до розряду адміністративних правопорушень. Говорячи про нормативно-правове регулювання адміністративно-деліктних відносин у сфері використання та охорони природних ресурсів, слід зазначити, що нормативна база регулювання відносин даного виду є надзвичайно широкою і охоплює такі Закони, як: «Про охорону навколишнього середовища», «Про мисливське господарство та полювання», «Про землеустрій», «Про охорону атмосферного повітря», «Про мораторій на проведення суцільних рубок на гірських схилах в ялицево-букових лісах Карпатського регіону», КУпАП, Земельний кодекс України, Водний кодекс України, Кодекс України про надра, Повітряний кодекс України та багато інших нормативно-правових актів. Кожен із зазначених актів є особливим та унікальним, адже регулює відповідний тип суспільних відносин. Безумовно, динамізм адміністративно-правових відносин та багатопрофільність їх характеру, з одного боку, детермінують необхідність своєчасного прийняття відповідних норм адміністративного права, з іншого – одночасно підкреслюють актуальність проблем їх систематизації та кодифікації. Однак, слід зазначають роль КУпАП, який не зважаючи на великі об'єми критики, все ж є «головною скрипкою» в даному «оркестрі», визначаючи основоположні поняття та визнаючи суб'єктів даних відносин.

За часи власного існування чинного КУпАП в його поточній редакції кількість складів адміністративних проступків збільшилося в рази, однак дані зміни, знову ж таки не відображають реальну кількість протиправних викликів, з якими нині стикається наше суспільство. В умовах постійних змін політико-економічного курсу України, розвитку ринкових відносин та постійного виникнення нових видів суспільних відносин чинне адміністративне законодавство вже давно не відображає потреб сучасності і містить переважно застарілий радянський підхід, а отже потребує так званої реконструкції, якщо не в повному оновленні власного наповнення, при чому як матеріального, так і процесуального.

У наукових колах неодноразово висловлювалися думки як про внесення змін до чинного адміністративного законодавства, так і до прийняття абсолютного нового КУпАП. Із часом чинний КУпАП все більше і більше зазнає нищівної критики як з боку науковців, так і з боку практиків. Так, відомий український вче-

ний-адміністративіст В. Колпаков звертає увагу на недосконалість кодексу. Передусім, вчений констатує, що концепція адміністративного права базується в основному на невідповідності сучасній ідеології, а отже, втрачає власне значення інструменту забезпечення законності³. З огляду на це, дана галузь права потребує радикального оновлення.

Навіть постійні зміни, що їх зазнає КУпАП, передусім з огляду на їх безсистемний характер та відсутність чіткої стратегії подальшого розвитку та адаптації до реалій сьогодення не сприяє дотриманню єдності духу акту. Так, на думку вчених, зміни та доповнення, що вносяться до даного кодифікованого акта не призводять до очікуваних результатів та водночас не робить інститут адміністративної відповідальності тим дієвим механізмом, що здатний забезпечити правопорядок у суспільстві⁴. Найважливішими проблемами в зазначеній сфері, на думку О. Банчука, є наступні:

- наявність розпорошеності та не системності адміністративно-деліктного законодавства;
- еkleктичність (поєднання різнорідних за своєю природою елементів) змісту матеріального адміністративного деліктного законодавства;

- застарілість основних інститутів адміністративного деліктного права⁵.

Деяку іншу думку має Т. Гуржій, який серед основних вад чинного КУпАП бачить:

- дискусійність назви;
- невідповідність значної частини передбачених КУпАП проступків сфері публічного адміністрування;
- не виправдане розширення кола джерел адміністративно-деліктного права;
- дублювання окремих положень Кримінального кодексу України;
- покладення деяких процесуальних повноважень на приватних суб'єктів;
- невідповідність штрафних санкцій адміністративно-деліктних норм сучасним соціально-економічним умовам⁶.

Даний список не є вичерпним, що визначає основні недоліки чинного КУпАП. Окремі вчені зазначають, що «важливою прогалиною чинного адміністративного законодавства залишається відсутність чіткої системи адміністративних стягнень, що застосовуються до юридичних осіб. Єдиним систематизованим актом, що встановлює відповідальність юридичних осіб, є Господарський кодекс України»⁷.

На актуальність та своєчасність реформування чинного адміністративного законодавства (передусім адміністративно-деліктного) вказують і прийняті підзаконні нормативні акти, зокрема: Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 р. «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів»» від 08.04.2008 р. № 311/2008 та у Плані заходів щодо реалізації Концепції реформування кримінальної юстиції України, затвердженому розпорядженням Кабінету Міністрів України від 27.09.2008 р. № 1153-р., де в підпункті 2.3 Міністерству юстиції, Міністерству внутрішніх справ, Міністерству оборони, Міністерству фінансів, Міністерству економіки, Службі безпеки України, Державній податковій адміністрації за участю Національної комісії із зміцнення демократії та утвердження верховенства права, Верховного Суду та Генеральної прокуратури України доручено розробити та подати в установленому порядку проект Кодексу України про адміністративні проступки⁸. Проте, слід констатувати, що наразі відбувається відверте затягування процесу підготовки та прийняття проекту нового Кодексу про адміністративні проступки. У вищезазначеному плані термін, а саме «протягом шести місяців після прийняття Кримінального процесуального кодексу України», є досить неконкретизованим. Окрім цього, на нашу думку, не зовсім доречно ставити прийняття Кодексу України про адміністративні проступки в залежність від прийняття Кримінального процесуального кодексу України. Зазначене, особливо з огляду на складну політичну та економічну ситуацію в державі, робить нормативно-правові акти, що стосуються удосконалення законодавства про адміністративну відповідальність, досить декларативними та не сприяє вирішенню проблем адміністративно-деліктних відносин в Україні.

Окрім того, слід зазначити, що раніше вченими-адміністративістами відбувалися спроби напрацювання якісно нового кодифікованого акта, а саме, за ініціативою КМУ у 2004 р. було направлено новий проект Кодексу України про адміністративні проступки, що був сконструйований такими адміністративістами, як: В. Авер'янов, Ю. Битяк, І. Голосніченко, Є. Додін, В. Стефанюк та іншими.

Аналізуючи змістове наповнення зазначеного проекту, слід вказати на низку позитивних моментів, що він передбачав, а саме:

- назва проекту більш повно та чітко відображає його змістовне наповнення;
- відповідно до проекту Кодекс України про адміністративні проступки мав стати основним джерелом адміністративно-деліктного права;
- запозичується з кримінального права нові інститути для адміністративного права, а саме інститут співучасті та інститут замаху у вчиненні адміністративних проступків;
- збільшення строку давності при притягненні до відповідальності за вчинення адміністративного проступку (стягнення може бути накладено протягом трьох місяців із дня вчинення (виявлення) правопорушення);
- наведено офіційне визначення понять «адміністративна відповідальність», «адміністративний проступок», «кримінальний проступок» тощо;
- в окремий розділ Кодексу виділено так звані кримінальні (або підсудні) проступки.

Проте, здійснений аналіз пропонованого проекту вказав на численні суперечності окремих положень нормам Основного Закону та міжнародним нормативним актам, ратифікованим Верховною Радою України, не узгодженість з іншими законами України. Через це висновок Головного науково-експертного управління

ням Верховної Ради України, яке здійснило аналіз даного проекту, що він потребує численних змін та удосконалень⁹.

Як уявляється, «розпорошення» норм, що передбачають настання адміністративної відповідальності по окремим правовим актам поєднано з рядом негативних елементів. Підвищується вірогідність різнобічних трактувань даного правового інституту, що неодмінно ускладнює саму практику правозастосування. Більше того, за відсутності чіткої і ясної державної політики в галузі установа адміністративної відповідальності, остання все частіше потрапляє в залежність від інтересів тих або інших органів державної влади.

У період сьогодення частіше трапляються випадки вирішення окремих процесуальних питань щодо порядку застосування адміністративних стягнень на юридичних та фізичних осіб на рівні відомчих правових актів¹⁰, що навряд чи слід визнати нормальним явищем, якщо тільки вони не конкретизують діяльність з застосування процесуальних норм, що містяться в законі, і не протирічать їм. В іншому випадку порушується принцип розмежування повноважень між різними гілками влади, адже Конституція України не передбачає законотворчу діяльність окремих органів виконавчої влади або їх посадових осіб, включаючи членів Уряду, за винятком права законодавчої ініціативи. Безумовно, розмежування повноважень між законодавчими та виконавчими органами державної влади, що закріплені в Конституції України, слід розглядати як фундаментальний принцип організації влади в Україні. Доречно навести думку, висловлену в кінці XIX ст. одним із основоположників сучасного адміністративного права І. Тарасовим: «Очевидно, органи, що видають закони, суть і найкраще виконання їх, але в дійсності це не так, адже закон є засобом для виконання... тобто не виконання існує для закону, а навпаки закон для виконання... Видання законів і їх виконання мають бути розмежовані, а виконавча або адміністративна влада має бути єдиним цілим, в якому множинність і різноманітність у виконанні зводяться до єдності»¹¹.

Безумовно, законодавчому органу складно слідкувати та своєчасно реагувати на зміни в суспільстві і у зв'язку з цим пробіли в законодавстві могли б успішно заповнювати органи виконавчої влади, використовуючи інститут делегованого законодавства¹², однак для правозастосування подібної практики необхідно внесення відповідних змін у Конституцію України, що є досить перспективним і назрілим питанням.

Окрім того, необхідно чітко визначити, з яких питань і в якому порядку виконавчі органи державної влади можуть видавати нормативно-правові акти і випадки, коли застосовувані ними підзаконні акти вправі вносити корективи в чинне законодавство, особливо, за умов, що не терплять відстрочки, за надзвичайних ситуацій. При цьому акти управління, що мають надзвичайний характер («надзвичайні акти управління»), при усуненні причин, що викликали їх прийняття, має або відмінитися, або підтвердитися відповідними законами.

Сфера адміністративно-правового регулювання в силу власного розвитку зазнає постійних змін, відображаючи рівень розвитку державно-управлінських суспільних відносин, виявляються якісно нові, що були раніше не відомими та не врегульованими (наприклад: відносини децентралізації влади), виникає необхідність у встановленні нових або в удосконаленні вже існуючих правил, наприклад, у галузі охорони навколишнього середовища.

При цьому, категорія «правове регулювання, будучи важливим засобом впливу на суспільні відносини в бажаному для суспільства напрямі, не має бути самоціллю. Вона необхідна та оправдана лише тоді, коли здатна здійснювати серйозні зміни в розвитку самих фактичних відносин між конкретними суб'єктами права»¹³. Дійсно, якщо нормативно-правовий акт був направлений на врегулювання певних суспільних відносин, але на практиці не діяв, ефект від його прийняття нікчемний і сфера суспільних відносин так і залишилася нерегульованою або неповністю врегульованою, не зважаючи на існування такого закону.

Побудова і функціонування правової держави передбачає не декларування, а реальне визнання людини найвищою цінністю. І, підтвердження цього має стати практика, коли, надаючи органам адміністративної юрисдикції ті або інші права, що направлені на вирішення ситуації адміністративно-деліктного характеру, законодавець має детально врегулювати в процесуальному порядку шляхи «зобов'язаний подбати про закріплення належних процедур, що гарантують право громадян на захист і забезпечують можливість подальшої перевірки законності» діяльності відповідних органів, їх посадових осіб. Необхідність цього зумовлена й тим, що далеко не кожна адміністративно-правова матеріальна норма у сфері охорони суспільного порядку має належну процесуальну форму.

Не випадково, на думку С. Алексєєва, «регулювати (в соціальному житті) – означає визначати поведінку людей та їх колективів, давати йому направлення функціонування та розвитку, вводити його в певні рамки, цілеспрямовано його упорядковувати»¹⁴. Закон завжди має прийматися з урахуванням повного й точного вивчення суспільних відносин, які він покликаний регулювати, але водночас він створює умови для становлення та розвитку таких відносин. Він має «спонукати» (а не примушувати) до суспільних змін¹⁵.

При цьому, закон має враховувати й перспективні умови функціонування органів державної влади, переважно поєднувати в законі матеріальні норми та процедурний механізм їх реалізації. Актуальність подібної практики зумовлена тим, що сьогодні видання законів переважно поставлено на потік, що відображається в діяльності законодавця в популістичних, декларативних ідеях, механізмами реалізації яких належним чином не забезпечені.

У процесі підготовки та прийняття законів важливу роль відіграє оцінка його моральності, психологічних настроїв суспільства, економічних прорахунків суспільних відносин, що виступають об'єктом регулювання, оскільки «закон... це узгодження свободи і влади на ґрунті моральності й загальної користі»¹⁶.

Важливою проблемою виступає необхідність забезпечення принципу невідворотності адміністративних стягнень, що буде можливим лише в разі напрацювання сучасного механізму штрафних санкцій у частині, зокрема, підвищення ефективності контрольно-наглядових функцій¹⁷.

Сфера регулювання адміністративно-правових, у тому числі й адміністративно-деліктних відносин є однією з найбільш динамічних. Окремі аспекти суспільного життя втрачають необхідність у врегулюванні або регулюються не на рівні закону, а на рівні відомчого акту, інші навпаки постійно потребують відображення в законодавчих нормах. Роль підзаконних нормативних актів у частині регулювання адміністративно-деліктних відносин невідмінно зростає.

Проведений аналіз дозволяє нам зробити наступні висновки:

1. Адміністративно-деліктні відносини мають власний нормативно-правовий зміст, що включає: – законодавчі акти Верховної Ради України, які регламентують інститути адміністративного примусу та адміністративної відповідальності; – підзаконні нормативно-правові акти Президента України та Кабінету Міністрів України, Міністерства екології та природних ресурсів України, відомчі акти, що регулюють питання виявлення адміністративних деліктів; – нормативно-правові акти, що містять адміністративно-процесуальні норми, які регламентують провадження у справах про адміністративні делікти та виконання призначених адміністративних стягнень.

2. Нормативно-правове регулювання адміністративно-деліктних відносин у сфері використання та охорони природних ресурсів належить до спільного ведення законодавчого органу та виконавчих органів державної влади України. З огляду на це, законодавче регулювання має розвиватися і взаємодіяти на двох рівнях з неухильним урахуванням принципу раціоналізації та ієрархії законодавчих та інших нормативно-правових актів.

3. Задля уповільнення динаміки несистематичного та непослідовного внесення змін у чинний КУПАП в рамках регулювання адміністративно-деліктних відносин у сфері використання та охорони природних ресурсів необхідним є прийняття нового Кодексу України про адміністративні проступки.

¹ Конституція України, Верховна Рада України; Конституція, Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/>

² Офіційні дані Державної служби статистики України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>

³ Колпаков В. К. Адміністративно-деліктний правовий феномен / В. К. Колпаков. – К., 2005. – С. 248–251.

⁴ Адміністративне деліктне законодавство: зарубіжний досвід та пропозиції реформування в Україні / [авт.-упоряд. О. А. Банчук]. – К. : Книги для бізнесу, 2007. – 912 с.

⁵ Офіційні дані Державної служби статистики України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>

⁶ Гуржій Т. Правове регулювання адміністративно-деліктних відносин: перспективи розвитку / Т. Гуржій // Вісник прокуратури. – № 8 (86). – 2008. – С. 92–99.

⁷ Сидоренко В. В. Порядок та умови накладення адміністративних стягнень за економічні правопорушення / В. В. Сидоренко // Наше право №13, 2013 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: irbis-nbuv.gov.ua

⁸ Указ Президента України від 08 квіт. 2008 р. № 311/2008 // «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів» Офіційний вісник Президента України. – 2008. – № 12. – Ст. 486

⁹ Проект Закону про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо запровадження інституту кримінальних проступків : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=18191

¹⁰ Про постанову Правління Національного банку України «Про затвердження Змін до Положення про порядок накладення адміністративних штрафів» : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=17097423

¹¹ Тарасов И. Т. Краткий курс административного права / И. Т. Тарасов – Т. 1. – Ярославль, 1888. – С. 178.

¹² Акимова И. К. Делегированное законодательство в Российской Федерации / И. К. Акимова // Юрист. 1998, № 9. – С. 39–43

¹³ Киричук И. Б. Организация и деятельность органов внутренних дел как предмет правового регулирования (вопросы теории): дисс. ... канд. юрид. наук. – М., 1991. – С. 60.

¹⁴ Алексеев С. С. Теория права / С. С. Алексеев. – М., 1993. – С. 30.

¹⁵ Завадская Л. Н. Концепция закона: отрицание отрицания / Л. Н. Завадская // Теория права: новые идеи – Вып. 3. – М.: ИГПАН, 1993. – С. 7.

¹⁶ Тарасов И. Т. Вказана праця.

¹⁷ Шульга Е. В. Отдельные аспекты совершенствования административно-делiktных отношений в сфере использования и охраны природных ресурсов / Е. В. Шульга // Legea Si Viata. Revista Stiintifico-practica. – Ianuarie 2015. – С. 117–119.

Резюме

Майданевич Г. А. Окремі питання нормативно-правового регулювання адміністративно-деліктних відносин у сфері використання та охорони природних ресурсів.

У даній статті розглядаються окремі аспекти нормативно-правової основи адміністративно-деліктних відносин в Україні. Звертається увага на застарілість окремих положень, неузгодженість та непослідовність нормативних актів, покликаних регулювати адміністративно-деліктні відносини у сфері використання та охорони природних ресурсів та змін до них. Обґрунтовуються шляхи подальшого розвитку адміністративно-деліктного законодавства у сфері використання та охорони природних ресурсів.

Ключові слова: адміністративно-деліктні відносини, адміністративний делікт у сфері використання та охорони природних ресурсів, адміністративна відповідальність, використання та охорона природних ресурсів.

Резюме

Майданевич Г. А. Отдельные вопросы нормативно-правового регулирования административно-деликтных отношений в сфере использования и охраны природных ресурсов.

В данной статье рассматриваются отдельные аспекты нормативно-правовой основы административно-деликтных отношений в Украине. Обращается внимание на устарелость отдельных положений, несогласованность и непоследовательность нормативных актов, призванных регулировать административно-деликтные отношения в сфере использования и охраны природных ресурсов и изменений к ним. Обосновываются пути дальнейшего развития административно-деликтного законодательства в сфере использования и охраны природных ресурсов.

Ключевые слова: административно-деликтные отношения, административный деликт в сфере использования и охраны природных ресурсов, административная ответственность, использование и охрана природных ресурсов.

Summary

Maidanevych G. Separate aspects of legal regulation of administrative-tort relations in the sphere of use and protection of natural resources.

This article discusses certain aspects of the legal framework of administrative-tort relations in Ukraine. Attention is drawn to the obsolescence of certain provisions, lack of coordination and inconsistency of normative acts regulating the administrative-tort relations in the sphere of use and protection of natural resources and changes in them. Justify the ways of further development of administrative and tort legislation in the sphere of use and protection of natural resources.

Key words: administrative and tort relations, the administrative delict in the field of use and protection of natural resources, administrative responsibility, the use and protection of natural resources.

УДК 347.734

Д. А. ОДОЛАДОВ

Данило Андрійович Одоладов, аспірант Київського університету права НАН України

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ІНВЕСТИЦІЙНИХ БАНКІВ

На даний момент правове регулювання інвестиційної діяльності банків є одним із найбільш актуальних питань у розвитку законодавства у сфері банківської діяльності, оскільки важливою передумовою розвитку банківської системи в Україні є активна інвестиційна діяльність. Здійснюючи таку діяльність, банки забезпечують рух коштів інвесторів-клієнтів, а також поєднують використання власних та залучених ресурсів. Слід зазначити, правове регулювання відповідних відносин, яке існує на сьогодні, не задовольняє вимогам сучасності та потребує вдосконалення.

Модернізація промислових підприємств, яка необхідна для забезпечення економічного розвитку держави, потребує ефективної системи довгострокового (інвестиційного) кредитування. Нині складається несприятлива ситуація, коли банки більшою мірою здійснюють короткострокове кредитування, забезпечуючи лише поточні операційні потреби підприємств. Допомогти вирішити зазначену проблему, на наш погляд, може створення ефективно діючої системи інвестиційних банків, основною метою діяльності яких буде саме забезпечення потреб підприємств у залученні додаткових ресурсів.

Важливість інвестиційної діяльності банків полягає не лише в отриманні ними прибутку, а й сприяє створенню тісних зв'язків між фінансовим та реальним секторами економіки.

Проблеми правового регулювання інвестиційних банків в Україні досліджували вчені-юристи: Л. К. Воронова, Є. В. Карманов, Т. А. Латковська та ін. Також економічний бік проблеми діяльності інвестиційних банків досліджували вчені-економісти І. С. Гуцал, А. О. Тимків, А. М. Мороз, А. А. Пересада, М. І. Савлук, Б. Л. Луців та ін. Водночас у більшості досліджень приділялась увага лише інвестиційній діяльності універсальних банків і не виділялись окремо інвестиційні банки як спеціалізовані фінансові установи та не враховувались особливості їх правового статусу та діяльності.

Існує багато визначень поняття «інвестиційний ринок» у науковій літературі, але однозначне його трактування до цього часу не вироблено. Деякі фахівці розглядають інвестиційний ринок як ринок об'єктів інвестування, поділяючи його на ринок об'єктів реального інвестування та ринок інструментів фінансового інвестування¹. Так, наприклад, інвестиційний ринок може ототожнюватись із фондовим, оскільки у країнах з розвинутою економікою інвестиційна діяльність здійснюється переважно за допомогою інструментів фондового ринку.

Відповідно до ст. 92 Конституції України «виключно законами України встановлюються: «... засади створення і функціонування фінансового, грошового, кредитного та інвестиційного ринків...», але правового оформлення основних засад функціонування ринку інвестицій, як і законодавчого визначення поняття «інвестиційний ринок», не існує².